

Leo Trotskij

Ja eller nej? Ett första svar på mordet på Blumkin

1 mars 1930

[Först publicerad i ryska *Oppositionsbulletinen* nr 10, april 1930. Eng. övers. i *Writings of Leon Trotsky, 1930*, s. 120-122]

Den officiella kommunistiska pressen har, som vi antog, i flera veckor försökt att tiga om frågan om Stalins mord på kamrat Blumkin. Men denna tystnadskonspiration har äntligen brutits, åtminstone på en punkt. Den wienska *Rote Fahne* [Den röda fanan] har inlett en polemik med den socialdemokratiska pressen om Blumkin-frågan. Det är uppenbart att socialdemokratin inte kunde missa en sådan exceptionell möjlighet att putsa på sitt eget rykte. Noskes internationella parti, ansvarigt för Liebknechts, Luxemburgs och tusentals av de bästa arbetarrevolutionärernas död, grep naturligtvis ivrigt tag i stalinisternas avrättning av en oklanderlig revolutionär. Det är inte denna aspekt av saken som intresserar oss för närvarande.

Oavsett socialdemokratin komplotter, intriger och förtal står varje revolutionär arbetare inför frågan: Är det sant att Stalin sköt kamrat Blumkin därför att han besökte Trotskij i Konstantinopel och försökte vidarebefordra brev från honom till sina likasinnade i Moskva? Om det är sant, vad ska då man kalla människor som genom sådana handlingar besudlar kommunismens namn? Detta är den enda fråga som är av betydelse. För det är uppenbart vilket fruktansvärt slag ett sådant blodigt förräderi från den officiella ledningens sida måste vara mot den revolutionära prestige som sovjetmakten åtnjuter, inte i borgerlighetens led eller bland de "sympatiserande" intellektuella, advokaterna, journalisterna och författarna, som storsint reser på Sovjetunionens bekostnad till festivaler och semesterorter – utan bland de vanliga revolutionära arbetarna. Det är därför frågan om Blumkins öde måste klargöras fullständigt.

Vad säger egentligen *Rote Fahne* i Wien? Den kallar rapporten om Blumkins avrättning för "en klumpig lögn som vilken idiot som helst genomskådar vid första anblicken". Detta ser ut som en mycket bestämd motbevisning. Och vi skulle vara fullt beredda att välkomna den bestämda och kategoriska tonen i *Rote Fahne*. Faktum är faktiskt så monstruöst att den första och mest naturliga reaktionen hos vilken revolutionär som helst är att inte tro på det, att avvisa och fördöma det som förtal.

Tyvärn blir dock motbevisningen senare betydligt mindre kategorisk. Och det är ingen slump. *Rote Fahne* yttrade sig först den 19 februari, dvs. sex veckor efter att nyheten inte bara hade nått den borgerliga och socialdemokratiska pressen, utan till och med hade ställts i form av en direkt fråga i den kommunistiska oppositionella pressen. Under dessa veckor borde *Rote Fahne* ha kunnat få information, kunde inte undgå att få den. Men efter en sådan kategorisk inledning skiftar *Rote Fahne* i de följande raderna omärkligt sin förnekelse. "Förtal" är nu att Blumkin sköts "bara för att han var trotskist, den legendariske Blumkin". Denna omärkligt förändrade betoning är en slags försiktig försäkring för tidningen och tar samtidigt bort den moraliska tyngden från motbevisningen. Stalinisternas Wien-tidning lämnar tydligt dörren öppen för två versioner: att kategoriskt förneka själva faktum, dvs. Stalins mord på Blumkin, och erkänna faktum, men i ett annat, ännu oförberett, ljus.

Varför kallar *Rote Fahne* Blumkin "legendarisk"? Vad betyder denna ruttna antydning till hån? Tvivlar *Rote Fahne* på Blumkins existens (det vill säga hans tidigare existens) helt och hållet? Tvivlar *Rote Fahne* på att Blumkin var en oklanderlig revolutionär, som dussintals gånger hade bevisat sitt exceptionella mod och sin heroiska hängivenhet till proletariatet? Tvivlar *Rote Fahne* på att Blumkin sköts? Eller gäller tvivlet endast om han sköts för att ha

vidarebefordrat ett brev från Trotskij? Det framgår inte av artikeln; och denna otydlighet är avsiktlig. *Rote Fahne* väntar bara på den version som Stalin slutligen kommer att välja.

Den senare förbereder under tiden sin version på avstånd. Ryktet har spridits genom vissa sovjetiska tidningar att vissa "trotskister" i Sibirien saboterade järnvägarna vid den tidpunkt då trupper skickades mot Chiang Kai-shek, genom att få tåg att spåra ur etc. Detta är nu Stalins tredje försök att sammanblanda oppositionen med kontrarevolutionärerna. De två första misslyckades skamligt. Det tredje kommer säkert att göra detsamma. Om Stalin ändå har beslutat att upprepa sitt avskyvärda experiment, är det bara för att han fortfarande behöver någon sorts version eller förklaring till avrättningen av kamrat Blumkin.

Rote Fahne avslutar sin artikel med en lovsång till Stalin som "Lenins älskade lärjunge". Vi vet att sådana lovtal nu är en nödvändig förutsättning för att behålla posten som redaktör, sekreterare, folkkommisarie, stenograf eller ordförande för Komintern. Men ändå anser vi att redaktören för *Rote Fahne* har varit alltför slarvig när han kopplar samman Blumkin-fallet med Stalins egenskaper och hans relationer till Lenin.

Faktum är att Lenin uttalade sig mot Stalins utnämning till generalsekreterare och uttryckte en farhåga att "denna kock kommer endast tillaga kryddstarka rätter". Naturligtvis såg Lenin 1922 ännu inte rätter som var fullt så kryddstarka som avrättningen av Blumkin.

Faktum är att Lenin i sitt testamente nämnde Stalins *illojalitet* och hans benägenhet till *maktmissbruk*, och av den anledningen rekommenderade att Stalin skulle avsättas från sin ansvarsfulla post.

Faktum är att Lenin efter testamentet, den 6 mars 1923, till och med skriftligen bröt alla personliga och kamratliga relationer med Stalin – till följd av dennes illojalitet och förräderi.

Så såg läget ut för sju år sedan, när generalsekreterarposten hade en strikt underordnad karaktär och när all makt var koncentrerad i händerna på politbyrån under ledning av Lenin. Nu har läget förändrats radikalt. Apparatus styre har lett till Stalins personliga diktatur. Partiets inflytande har minskat hundrafalt. Stalins illojalitet har visat sig vara riktad mot hans eget parti och med oöverträffade medel. Fallet Blumkin belyser denna nya situation med fruktansvärd kraft.

Ja, avrättningen av Blumkin utnyttjas av våra klassfiender, och framför allt av socialdemokraterna. Men vems ansvar är det? Det tillhör dem som har skapat denna fasansfulla affär, dvs. Blumkins mördare. De förstod säkert att oppositionen inte skulle tåga. Ty tystnad skulle innebära att man släppte tyglarna på den stalinistiska byråkratin och banade väg för tiotals och hundratals brott av samma typ som fallet Blumkin.

Därför förklarar vi för alla officiella redaktörer, sekreterare och andra funktionärer: Vi kommer inte att låta er undvika ett svar genom att gömma er bakom polemik mot borgerliga och socialdemokratiska tidningsmän. Vi kommer att tvinga er att ge arbetarna ett svar på vad som har hänt. Vi kommer att tvinga er att svara på frågan: Tar ni på er ansvaret för mordet på Blumkin eller inte? Ja eller nej?

Översättning: Martin Fahlgren

Lästips: Mer om Blumkinaffären

Isaac Deutscher: [Den förvisade profeten](#), kap 2. "Förnuft och oförnuft", s. 52-57.

Victor Serge: [En revolutionärs minnen](#), kap. 7 "Motståndets år", s. 148ff

Om Blumkins liv, se även (eng. Wikipedia): [Yakov Blumkin](#)